

1

Ik voel het maagzuur in mijn keel kriebelen. Die tosti drie kazen zo kort voor de yogales was een grote fout. We zijn pas bij de tweede yogapose, dus dit gaat weer een lange les worden. Het is voller dan vol in de studio en de geur van sportsokken overheerst. Ik rits mijn vest los en trek het uit. Door al die lijven bij elkaar heeft de studio de oncomfortabele temperatuur van minstens 80 graden bereikt. Ik leg mijn vest op mijn tas, trek mijn knot met krullen wat strakker en buig mezelf weer voorover in de *Kindhouding*.

Al snel gaan mijn gedachten met me aan de haal. Ik vecht er inmiddels niet meer tegen. De laatste paar weken waren nou niet bepaald mijn favoriete weken ooit. Op welke plek dan ook is mijn leven op dit moment ongemakkelijk. Vic heeft het in zijn hoofd gehaald om zijn eigen koffie te gaan ontwikkelen. Hij richt zich momenteel volledig op productontwikkeling, en daarom ben ik nu wat vaker alleen met Sil in Boon. Dat had heel gezellig kunnen zijn, maar het is nog altijd raar tussen Sil en mij. Het ongeluk met Muis heeft daar niet bepaald bij geholpen.

‘Kom laaaaangzaam uit de kindhouding en kom heeeeeeel rustig overeind.’

Ik begin heel langzaam aan de weg naar boven.

Gelukkig heeft Muis weinig aan het ongeluk overgehouden. Mijn hart zonk in mijn schoenen toen ik hem roerloos voor die auto op straat zag liggen. Toen hij plotseling begon te piepen en probeerde op te krabbelen, kon ik eindelijk weer ademen. Sil belde meteen de dierenambulance en Josje en ik ontfermden ons over de bestuurster van de auto, die zich ook rot geschrokken en volledig in tranen was. Na een grondige check bij de dierenarts en wat hechtingen in zijn poot, kon Muis na een nacht observatie weer terug naar huis. Het had allemaal veel erger kunnen aflopen. We zijn nu een paar weken verder en hij loopt alleen nog af en toe een beetje gek als hij moe is. Lange tijd ben ik in de ogen van Sil de zondebok geweest en de grote schuldige van het ongeluk, maar inmiddels doen we weer soort van normaal tegen elkaar. Dat is voornamelijk te danken aan Vic, die het voor me opnam en duidelijk maakte aan Sil dat ik die deur uiteraard niet expres had opengelaten. Sil en ik hebben elkaar vervolgens de hand geschud en dat was dat. Maar de band tussen ons is duidelijk bekoeld. Zelfs mijn bananenbrood slaat hij af. En ik mis het. Ik mis de gezellige dagen op het werk, ik mis de gezellige Sil.

Heel langzaam rol ik mijn hoofd opzij om te zien dat de overgrote meerderheid van de klas zich alweer in de *Krijger* heeft gestort. Snel sluit ik aan.

Doordat de sfeer in Boon momenteel niet echt gezellig is, en Vic minder vaak fysiek met ons achter de toonbank staat, is er weer een spotlight gekomen op project 'nieuwe baan'. Ik moet iets anders zoeken. Ik kan dit niet de rest van mijn leven gaan doen. Maar wat dan wel? Die vraag heb ik een kleine twee maanden kunnen parkeren, omdat ik het eigenlijk heel leuk vond bij Boon. Maar nu dat begint te wankelen en de vraag weer terugkomt, weet ik nog altijd het antwoord niet. Mis-

schien moet ik toch maar weer gaan lesgeven? Hoe langer dit duurt, hoe meer het een optie begint te worden in mijn hoofd. Ik heb er in ieder geval het diploma voor.

‘Zet beide voeten weer naast elkaaaaar. Zet ze iets verder uit elkaar en zak dan door je knieën alsof je op een stoel gaat zitten. Hou even vast, vast, vasssst, en kom weer terug om-hooooooog.’

Thuis is het er ook niet beter op geworden. Josje is nog altijd gebroken door liefdesverdriet. Ze wil niets van Niels weten. Ondertussen ben ik met Niels stiekem zijn grote poging tot hereniging aan het organiseren. Ik heb er steeds meer moeite mee om dit voor Josje verborgen te houden, want waar ik er eerst van overtuigd was dat Josje dit diep vanbinnen wilde, weet ik het nu niet meer zo zeker. Wat als dit helemaal ave-rechts gaat werken en ze ook woedend op mij wordt? Dan ben ik dadelijk ook nog mijn beste vriendin kwijt. Ik heb inmiddels slapeloze nachten van de surpriseparty die al volgende week is.

Ik ben blij dat Niels akkoord is gegaan om ook Vic bij het plan te betrekken. Zoals bij alles is Vic zeer positief en weet hij zeker dat dit een happy end gaat worden met een Josje die ons eeuwig dankbaar is. Ik hoop het maar... Ik zak diep door mijn knieën en houd de yogapose zo goed als ik kan vast. In mijn linker bovenbeen begint een spiertje vrijwel direct tegen te sputteren en te trillen. Misschien moet ik met zo'n dankbaarheidsboekje beginnen? Dat je iedere dag een paar dingen opschrijft waar je dankbaar voor bent. Dat helpt wellicht om weer een beetje de spirit erin te krijgen. Ik probeer ter plekke drie dingen te bedenken. Het regent terwijl het nu toch echt bijna zomer is, dus daar ben ik niet dankbaar voor. Even denken, waarvoor ben ik dan wél dankbaar? Ik denk aan de grote

stapel was die thuis op me ligt te wachten. Ook niet dankbaar voor. Maar aan de andere kant, ik heb een wasmachine en kan wassen. Ja, daar ben ik wel dankbaar voor. Maar ja, als je zo gaat denken. Dit hoort toch niet een heel moeilijke opdracht te zijn? *Kom op, Hanneke. Denk aan iets leuks.*

Axel. Er verschijnt een glimlach op mijn gezicht. Daar ben ik dankbaar voor. Althans dat denk ik, ik heb hem nog niet gezien. Doordat Josje zoveel verdriet heeft om Niels heeft ze zich volledig gestort op het ‘fixen’ van mijn liefdesleven. Ze kan al weken nergens anders over praten, en inmiddels ben ik helemaal met haar meegegaan in de fantasie van deze *love story*. Zou Axel als volwassen man nog net zo leuk zijn als de stoere tiener die ik mij herinner? De opgebouwde spanning zorgt ervoor dat ik meteen vlinders in mijn buik voel als ik aan hem denk. En vrijdag is het zover! Vrijdagavond heeft Josje gereserveerd voor twee in het restaurant van Axel.

Mijn hart maakt een sprongetje. Hij heeft dus een eigen restaurant. De – surprise! – zwarte jurk die ik heb gekocht voor onze ontmoeting hangt al dagen klaar aan de deur van mijn kast. Hoe zou hij reageren als ik mezelf voorstel? Zou hij meteen weten wie ik ben? In mijn hoofd heb ik al verschillende scenario’s bedacht die niet zouden misstaan in een bouquetreeks. Axel die mij in zijn grote sterke armen neemt en als een levende Hallmark- kaart in mijn oor fluistert dat hij ‘zijn hele leven op mij gewacht heeft’. Normaal zou zo iets niet helemaal mijn ding zijn, maar ik vermaak me prima met deze gedachtes die me een verliefd gevoel bezorgen. En wat heb ik te verliezen?

Waar ik nog niet zo lang geleden dacht dat er misschien iets was tussen Sil en mij, weet ik nu heel zeker dat dat nooit gaat gebeuren. Sil maakt mij weer ouderwets het leven zuur, maar

deze keer zonder het plagerige randje. Hij is ook niet echt te spreken over Axel. Hij vindt dat ik me niet als een klein meisje moet gedragen, én hij weet zeker dat Axel gaat tegenvallen. Maar alle bezwaren die ik maar kan bedenken, heb ik vakkundig onschadelijk gemaakt. In mijn hoofd is Axel uitgegroeid tot een god en kan dit niet anders dan een goed plan zijn. Dus Sil moet zich gewoon lekker met zijn eigen zaken bemoeien. Ik voel woede opborrelen. Ik baal van mezelf dat ik nooit tegen Sil inga en hem zomaar hele rants laat geven over mijn liefdesleven. Waar bemoeit hij zich mee? Hij knuffelt toch alleen maar met katten.

‘Ennn dan gaan we van de *Neerwaartse Hond* langzaam naar de *Cobra*.’

Ik doe braaf wat de lerares zegt. Er is een klein beetje progressie, want ik hoef niet meer bij iedere pose te kijken hoe die precies werkt. Ik glijd, naar mijn mening, zeer soepel de *Cobra* in. De lerares komt mijn kant op. Ik voel een vleug angst door me heen gaan en kijk naar een punt op de grond om contact te vermijden. Ik voel haar aanwezigheid naast me en voordat ik het weet dwingen twee handen mijn hoofd om omhoog te kijken. *Ja, dat doet pijn.*

‘Probeer altijd het beste uit jezelf te halen. Is iets makkelijk? Kijk eens of je de oefening iets moeilijker kan maken,’ oreert de lerares.

Ik voel iets kraken tussen mijn schouderbladen terwijl ik mijn uiterste best doe om naar een vlek op het plafond te kijken. Zodra de lerares weer vertrekt, zak ik als een pudding in elkaar. *Waarom ben ik nog steeds hier?* Ik voel de woede die ik zojuist voor Sil voelde erger worden. Alleen word ik nu boos op mezelf. Ik laat het ook allemaal maar gebeuren. Sil, die muts van een yogalerares. Ik herpak de pose en kijk recht voor me

uit. Voor mij heeft een yogi een shirt aan waarop staat 'if you are looking for a sign, this is it'.

Opeens is alles helder. Ik sta op, begin mijn spullen in te pakken en mijn matje op te rollen. Een stemmetje in mijn hoofd vuurt per seconde bezwaren op me af: *Wat doe je? Je kan toch niet zomaar vertrekken? Wat moet de rest van de klas wel niet van je denken? Zonde van je geld!* Maar ik ben niet meer te stoppen. Het is alsof ik buiten mijn lichaam ben getreden en de oude Hanneke moet toekijken hoe de nieuwe Hanneke haar plek inneemt.

Ik prop de yogamat in mijn tas en maak aanstalten om naar de deur te lopen.

'Sorry, Hanneke. We zijn nog niet klaar?' zegt de lerares vragend.

'Weet ik,' zeg ik zelfverzekerd.

De lerares kijkt me van top tot teen bezorgd aan. 'Oké. Nou, tot volgende week dan maar.'

'Nee, dan ben ik er niet.' Ik gooi mijn tas om mijn schouder. Dit is het, *the point of no return*, ik moet nu doorpakken. 'Ik kom niet meer terug.'

'Waarom niet?' vraagt de lerares verbaasd. Dit komt voor haar duidelijk compleet uit de lucht gevallen.

'Omdat ik yoga geen reet aan vind.' Ik draai me om en zigzag om de andere yogi's heen die mij met grote ogen aankijken. Achter me hoor ik geroezemoes. Ik zwaai de deur open en doe hem met een grote glimlach dicht. Dit voelt goed, heel goed. Ben ik toch nog ergens dankbaar voor vandaag.